

РЕШЕНИЕ

№ 132

гр. София, 05.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 90 СЪСТАВ, в публично заседание на седми декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ВАЛЕНТИН Т. БОРИСОВ

при участието на секретаря МОНИКА СТ. ТОПУЗОВА
като разгледа докладваното от ВАЛЕНТИН Т. БОРИСОВ Гражданско д. № 20221110131701 по описа за 2022 година

Производството по д.то е образувано по искова молба, подадена от С. Ч. П. с обективно съединени искове с правна квалификация чл. 26 ЗОДОВ срещу Административен съд – София град за сума в размер на 5100 лв. и срещу Върховен административен съд за сума в размер на 1500 лв., представляващи обезщетение за причинени неимуществени вреди – болки и страдания, вследствие на непрекъснат стрес, преживени тревоги, безпокойства, притеснения, страх, неудовлетвореност, разочарование, загуба на доверието към държавните институции, причинени в резултат на забавено разглеждане на водено срещу ищеца административно производство, неприключило повече от пет години, по адм. д. № 6621/2014г. по описа на АССГ и адм.д. № 582/2017 г. на ВАС, ведно със законната лихва от депозиране на исковата молба на 21.03.2018г. до изплащане на вземането.

Ищецът твърди, че е страна по адм. д. № 6621/2014г. по описа на АССГ, образувано по искова молба на общо 25 ищци, сред които и настоящият ищец срещу Министерство на образованието, младежта и науката, депозирана на 29.05.2014г. с искане за присъждане на обезщетение за претърпени вреди от нищожен административен акт. Заявява, че на 05.12.2016 г. е постановено незаконосъобразно съдебно решение, срещу което е постъпила жалба от него и от останалите ищци и въз основа на нея е образувано адм. д. № 582/2017г. по описа на ВАС, неприключило към датата на депозиране на настоящата искова молба. Излага твърдения, че продължителността на водените административни производства пред АССГ и ВАС, продължила към момента на депозиране на исковата молба повече от 5 години е в нарушение на чл. 6, § 1 от ЕКПЧ. Поддържа, че вследствие на неразумната

продължителност на производствата е претърпял гореописаните неимуществени вреди.

Ответникът Административен съд – София град е депозирал отговор на исковата молба, в който излага становище за недопустимост на исковата претенция по [чл. 26 от ЗОДОВ](#). При условията на евентуалност оспорва исковете по основание и размер. Излага доводи, че продължилото за период от около три години административно производство не е извън разумния срок като в тази връзка твърди, че адм. д. № 6621/2014г. по описа на АССГ е образувано на 04.07.2014г. по искова молба на Д. Р. Ц. и З. К. С. срещу Министерство на образованието, младежта и науката като настоящият ищец е конституиран като страна на много по-късен етап – след присъединяване на исковата му молба за общо разглеждане и решаване в рамките на образуваното административно д., което се е случило в средата на 2015г. Заявява, че продължителността на производството се дължи на множеството ищци и на самото процесуално поведение на настоящия ищец, характеризиращо се с поетапни доказателствени искания и възражения, многократно обжалване по касационен ред дори и на актове, неподлежащи на инстанционен контрол /включително и пред петчленен състав на ВАС/, отказите на трима адвокати от САК да поемат осъществяване на правната помощ на ищците, както и поради спирането на производството по реда на чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК по искане на самия ищец. Твърди се още, че д.то е отсрочвано в следващите открити съдебни заседания за след 1 месец, произнасянето по молбите на ищците е било навременно, а решението е постановено в срока по чл. 235, ал. 5 ГПК.

Ответникът Върховен административен съд /ВАС/ в едномесечния законоустановен срок по реда на [чл. 131 ГПК](#) заявява становище за недопустимост и неоснователност на исковата претенция по [чл. 26 от ЗОДОВ](#). Излагат се доводи, че не е налице забавяне на производството от ВАС, което да е дов. до нарушаване на правото на ищеца за разглеждане на д.то в разумен срок. Поддържа, че общата продължителност на административното д. се дължи единствено и само на процесуалното поведение на самия ищец, доколкото същият сам е целял отлагане на д.то. Релевира възражение за прекомерност на претендираното обезщетение за неимуществени вреди, несъобразено с изискването на [чл. 52 от ЗЗД](#).

Конституираната по реда на чл. 10, ал. 1 от ЗОДОВ страна Прокуратура на Република България намира исковете за неоснователни и недоказани.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, като взе предвид становището на страните и прецени събраните по д.то доказателства по реда на чл. 235 от ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

Видно от приложеното към настоящото д. копие на адм. д. № 6621/2014г. по описа на АССГ, I-48 с-в съдът установи, че е образувано на 04.07.2014г. по искова молба на Д. Р. Ц. и З. К. С. срещу Министерство на образованието, младежта и науката

с искане за присъждане на обезщетение за претърпени вреди от нищожен административен акт. Първоначално исковата молба е била депозирана пред ВАС, въз основа на която е образувано адм. д. № 7765/2014г. по описа на ВАС, Седмо отделение. С влязло в сила Определение с № 9254/02.07.2014г. по адм. д. № 7765/2014г. по описа на ВАС, Седмо отделение производството пред ВАС е прекратено и е изпратено по подсъдност на АССГ като адм. д. № 6621/2014г. по описа на АССГ, I-48 с-в е образувано на 04.07.2014 г.

Впоследствие с Разпореждане от 04.08.2014 г. по адм. д. № 6621/2014г. по описа на АССГ, I-48 с-в производството по д.то е оставено без движение с указания за отстраняване на нередовности в исковата молба. С Разпореждане от 07.08.2014 г. по адм. д. № 6621/2014г. по описа на АССГ, I-48 с-в производството по д.то отново е оставено без движение с указания за отстраняване на нередовности в исковата молба. С разпореждане от 08.09.2014г. д.то е насрочено в открито съдебно заседание на 13.10.2014 г. В проведеното на 13.10.2014 г. открито съдебно заседание е даден ход на д.то. По време на съдебното заседание самите ищци са направили доказателствени искания, които съдът е уважил и с оглед необходимостта от събирането им, производството по д.то е отложено за 17.11.2014г.

В проведеното на 17.11.2014г. второ съдебно заседание ищцата Д. Р. Ц. не е довела допуснатия ѝ от съда свидетел, което е станало причина за отлагане на д.то. Третото открито съдебно заседание е проведено на 15.12.2014г. като в съдебно заседание ищецът З. К. С. заявява, че производството е недопустимо, поради което АССГ е открил процес относно процеса за установяване на допустимост на исковите претенции на двамата ищци Д. Р. Ц. и З. К. С.. АССГ е предоставил и възможност на всички страни в 10-дневен срок да представят писмени становища по отношение допустимостта на исковите претенции на двамата ищци. По д.то е депозирана молба от 22 физически лица, сред които и ищецът по настоящото д. С. Ч. П. от 19.02.2015г., с която същите са поискали да бъдат конституирани като ищци.

С определение № 1171 от 09.03.2015г. съдът е оставил без разглеждане искова молба на Д. Р. Ц. и З. К. С. срещу Министерство на образованието, младежта и науката с искане за присъждане на обезщетение за претърпени вреди от нищожен административен акт (заповед № 14 – 87/14.09.1995г на МОНТ) и е прекратил производството по адм.д. № 6621/2014г. по описа на АССГ. Със същото определение е отхвърлено искането за присъединяване по адм.д. № 6621/2014 г. на искове на 22 броя физически лица по молба от 19.02.2015г., като копие от същата молба е била изпратена на председателя на АССГ за образуване на самостоятелни дела. С влязло в сила Определение № 6551 от 03.06.2015 г., постановено по адм.д. № 4094/2015 по описа на ВАС, Трето отделение определението на АССГ е отменено и д.то е върнато в АССГ за продължаване на съдопроизводствените действия. Д.то пред АССГ е насрочено за

28.09.2015г., като видно от съдебния протокол, че ищецът по настоящото д. С. Ч. П., наред с още 25 физически лица е конституиран като ищец по административното д.. В четвъртото съдебно заседание съдът не е дал ход на д.то поради нередовното призоваване на част от ищите и е отложил д.то за 19.10.2015г.

В проведеното на 19.10.2015г. пето открито съдебно заседание съдът не е дал ход на д.то, въпреки редовното призоваване на всички страни, поради искане на един от ищите – З. К. С., да бъде призован адвокатът му и доколкото същият заявява, че не е приложил всички изискани дела към настоящото д.. Д.то е отложено за 30.11.2015г.

С молба от 30.10.2015г. ищецът З. К. С. (в лично качество и като пълномощник на останалите 25 ищци) е поискал отвод на съдията-докладчик като с Разпореждане от 02.11.2015г. съдът е счел, че липсва каквото и да е основание за отвод. Впоследствие с молба от 04.11.2015г. ищецът З. К. С. (в лично качество и като пълномощник на останалите 25 ищци) повторно е поискал отвод на съдията-докладчик като с определение от 04.11.2015г. съдът е оставил без уважение молбата за отвод като в определението изрично е посочено, че същото не подлежи на обжалване. Въпреки последното обстоятелство ищецът З. К. С. (в лично качество и като пълномощник на останалите 25 ищци) е депозирал частна жалба срещу постановеното окончателно определение, въз основа на която е образувано адм. д. № 13126/2015г. по описа на ВАС, приключило с определение № 12622/25.11.2015г., с което частната жалба е оставена без разглеждане като подадена срещу неподлежащ на оспорване съдебен акт. ищецът З. К. С. (в лично качество и като пълномощник на останалите 25 ищци) е депозирал частна жалба срещу постановеното определение на ВАС, въз основа на която е образувано д. № 14180/2015г., по което е постановено определение № 670 от 21.01.2016 г. на петчленен състав на ВАС, с което е оставено в сила обжалваното определение. С оглед на депозираните от страна на ищеца З. К. С. (в лично качество и като пълномощник на останалите 25 ищци) многобройни частни жалби и необходимостта от произнасянето по тях, насроченото за 30.11.2015г. пред АССГ не е било проведено. С молба от 22.01.2016г. ищецът З. К. С. е поискал съдът да допусне или потвърди допуснатата му правна помощ, но да не призовава вече назначения защитник, спрямо когото прави отказ поради липса на компетентност у него, съгласно поставените от същия изисквания, като е посочено, че съдът следва да уведоми САК, че „д.то не е обикновено, а сложно с голям обществен интерес и международно естество.” С Разпореждане от 25.01.2016г. съдията-докладчик е разпоредил молбата да се докладва веднага следва връщане на д.то от ВАС.

Впоследствие с Определение от 28.01.2016г. съдът е насрочил д.то за разглеждане в открито съдебно заседание на 07.03.2016г. и е допуснал правна помощ на ищеца, във връзка с представените от него документи, уд.еряващи обстоятелствата,

относими по смисъла на чл. 23, ал. 3 от Закона за правната помощ. Разпоредено е да бъде изпратено писмо до САК с приложена молбата на ищеца, с оглед съобразяване с претенциите му по отношения на служебния защитник. С молба от 02.02.2016г. ищецът З. К. С. е поискал да бъдат призовани и вещите лица по назначените две експертизи по д.то, като тяхното призоваване е разпоредено с определението за отлагане на д.то от откритото съдебно заседание от 19.10.2015г. С оглед непровеждане на заседанието на 30.11.2015г. (по посочените по-горе причини, а именно - физическата липса на д.то, поради изпращането му за произнасяне по двете жалби на С. във ВАС), съдът, с Разпореждане от 08.02.2016г. е указал изрично двете вещи лица да бъдат призовани за заседанието на 07.03.2016г.

По д.то е депозирана молба от 22.02.2016г. от адв. Н. К. определена от САК за служебен защитник на З. С., в която сочи, че лицето е било уведомено от ищеца, че е назначено за особен представител, като след запознаване с д.то, същата е преценила, че материята на д.то не от сферата на компетентност, в която същата работи, поради което е поискала прекратяване на пълномощията ѝ по д.то. Доколкото обаче към момента на депозиране на молбата, адв. Н. Кисьова не е назначена от съда, а само посочена от САК, съдът е разпоредил препис от молбата да се изпрати на САК, за съобразяване.

С молба от 25.02.2016г. З. С. е поискал насроченото за 07.03.2016г. съдебно заседание да бъде проведено без процесуално представителство – „на отговорност на ищеца“, като моли да му бъде издадено уд.ерение, с което да се обърне към европейските институции за съдействие по предоставянето на правна помощ. В т. 3 от молбата уведомява съда, че ако смята „след провеждане на заседанието да бъде злонамерена към тях по същия начин, моли да бъде направен отвод за да не се тормозят и съдията-докладчик, и и ищите.“ С разпореждане от 26.02.2016г. съдът не е уважил молбата и е отсрочил д.то за 28.03.2016г., с оглед процесуална икономия и поради невъзможността по същото да бъде надлежно назначен и уведомен, респ. подготвен исканият служебен защитник.

С молба от 09.03.2016г. адв. С. Г. Д. от САК заявил, че от телефонен разговор с ищеца З. С. е разбрал, че е назначен за защитник по д.то, като моли да бъде освободен по изложени в молбата причини като преписи от молбата са изпратени на ищеца и на САК, като в писмото до САК е указано, че д.то е насрочено за 28.03.2016 г., поради което съдът е указал на САК, че следва да определи нов защитник по спешност.

По д.то е постъпило писмо от петчленен състав на ВАС от 10.03.2016г., с което д.то е изискано, във връзка с постъпила частна жалба от ищеца З. К. С..

На 11.03.2016г. е постъпила молба от адв. С. Д. – определена за служебен защитник от САК, с искане да бъде освободена като с писмо от 28.03.2016г. от САК съдът е уведомен, за служебен защитник на ищеца С. е определен адв. Х. Ч. от САК. С

определение на съда от 17.03.2016г. адв. Х. Ч. е назначен, като е разпоредено незабавното уведомяване на адвокат Ч. и на З. С. за насроченото на 28.03.2016г. открито съдебно заседание.

С молба от 24.03.2016г. ищецът З. С. е поискал отвод на съда като в тази връзка е изложил следните съображения: разбрал от д.водството, че отново не са редовно призовани страните; счел, че липсва доклад по д.то със задължителните в него реквизити, като сочи, че на първото проведено заседание на 28.09.2015г. същото било отложено, поради нередовно призоваване на страните; второто заседание на 19.10.2015г. било отложено, поради непризоваване на назначения защитник; на 30.11.2015г. заседанието не се състояло, поради обжалване на определението на съда да призове защитника; следващото заседание, насрочено за 07.03.2016 г. било отложено, поради отказа на трима защитника да представляват ищеца, а седмото заседание, насрочено за 28.03.2016г. било отложено, поради нередовно призоваване. В тази връзка ищецът З. С. в депозираната молба посочва, че съдът не може да обхване д.то, да го опознае, сложно е за съда, липсва му практика и опит (компетентност), претупва нещата, като счита, че няма други колеги, които ще се справят с д.то, което ищецът твърди, че не е вярно. Заявява още, че повече от половин година съдът не можел да организира редовно заседание, като непонятно за ищеца защо продължавал да държи да гледа д.то (вероятно, за да провали ищците). Прави твърдение за завеждане на иск пред СРС на основание ЗОДОВ поради забавянето на д.то от 2 години на фаза първа инстанция.

На 24.03.2016г. е депозирана молба от адв. Ч., назначен за служебен защитник на З. С., за отлагане на д.то, поради наличие на ангажимент по друго д.то за същата дата към момента на назначаването му. В проведеното на 28.03.2016г. седмо съдебно заседание не е даден ход на д.то, доколкото ищецът З. С. е заявил изрично, че поддържа искането си за отвод на съдията-докладчик като с определение № 1856 от 31.03.2016г. съдията-докладчик се е отвел от д.то и д.то е преразпределено на друг съдия. С Разпореждане от 11.04.2016г д.то е насрочено за 15.06.2016г.

В проведеното на 28.03.2016г. седмо съдебно заседание е даден ход на д.то, приети са две съдебни експертизи като във връзка с искане на ищеца З. С. за предоставяне на възможност да се запознае с представени от пълномощника на ответника писмени доказателства, производството по д.то е отложено за 29.06.2016г.

На 16.06.2016г ищецът З. С. е поискал спиране на производството до приключване на адм. д. № 1882/2016 г. по описа на ВАС имащо за предмет касационен контрол срещу акт, постановен по адм. д. №12394/2014г. по описа на АССГ, II отделение, 34 състав), което е уважено с протоколно определение от 29.06.2016г. С посоченото определение производството по д.то е спряно на основание чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК до приключване с влязъл в сила акт на адм. д. №12394/2014г. по описа на АССГ,

II отделение, 34 състав. След възобновяване на производството, същото е насрочено за открито съдебно заседание на 02.11.2016г. В проведеното единадесето съдебно заседание е даден ход на д.то по същество и на 05.12.2016г. е постановено решение при спазване на срока, предвиден в разпоредбата на чл. 235, ал. 5 ГПК.

На следващо място по отношение на развитието по д.то пред ВАС – то е образувано на 13.1.2017г., конституирани са 25 жалбоподатели, като д.то е било насрочено за 17.1.2018г. В това съдебно заседание не е даден ход, тъй като единственият явил се жалбоподател З. К. С. е поискал д.то да се отложи, за да си осигури компетентен защитник. Впоследствие е проведено следващо съдебно заседание на 14.3.2018г., като д.то е отложено отново поради настъпила смърт на единия от жалбоподателите с оглед конституиране на неговите наследници. Назначен е служебен защитник на всички жалбоподатели – адв. И.. В следващото съдебно заседание, проведено на 10.10.2018г., ход отново не е даден, тъй като част от жалбоподателите са заявили, че са нередовно призовани, а жалбоподателят З. К. С. е заявил, че не желаят да ги представлява адв. И., която била „некомпетентна и недобросъвестна“ и искат определяне на нов защитник. В проведеното на 05.12.2018г. жалбоподателят З. К. С. е поискал отвод на целия съдебен състав. В съдебното заседание д.то е обявено за решаване като след това е постъпила молба от жалбоподателят З. К. С. за допълване на съдебния протокол с репликата на С.: „След като отказвате отвод на описаните от мен основания и приложена съдебна практика на Вашата колежка от СГС с описани в нея решения на ЕСПЧ, според които воденето на паралелни дела е достатъчно основание да се приеме, че съдиите виновни за образуването на тези паралелни дела са със достатъчни съмнителни обективност и безпристрастност, моля съда да инициира образуването на тълкувателно д.“. На проведеното на 30.01.2019г. съдебно заседание молбата е оставена без уважение, доколкото съдът е счел, че тази реплика няма отношение към съществото на д.то.

Във въззивното производство по гр.д. № 6373/2019 г. на СГС са приети и констативен протокол от 22.05.2019 г. по чл. 60г, ал. 2 от ЗСВ, отнасящ се и до адм. д. № 6621/2014г. по описа на АССГ, който е изпратен по компетентност на Министъра на правосъдието, както и писмо от 06.01.2021 г. от последния, с което се уведомява съда, че заявлението на настоящия ищец за обезщетение по чл. 60е, ал. 1, т. 1 от ЗСВ е отхвърлено като неоснователно. Прието е и копие на адм.д. № 582/2017 г. на ВАС.

При така установените факти от значение за спора съдът приема от ПРАВНА СТРАНА следното:

Предявен е иск с правно основание чл. 2б, ал. 1 от ЗОДОВ за обезщетяване на неимуществени вреди, претърпени вследствие нарушение на правото на разглеждане и решаване на д.то в разумен срок съгласно чл. 6, [§ 1 от Конвенцията](#). В тежест на ищеца е да докаже, че са налице предпоставките за ангажиране отговорността на държавата за

причинени на ищеца вреди от незаконните действия на нейни органи, че е страна по адм. д. № 6621/2014г. по описа на АССГ и адм.д. № 582/2017 г. на ВАС, че е налице забава на съда при разглеждането на делата, която е извън разумния срок по чл. 6, [§ 1 от Конвенцията](#).

В тежест на ответника - погасяване на претендираното обезщетение.

Съдът намира, след анализ на събраните по д.то доказателства, че иска е допустим, с оглед разпоредбата на чл. 8, ал. 2 от ЗОДОВ, според която гражданите и юридическите лица могат да предявят иск по чл. 2б, ал. 1 по приключени производства само когато е изчерпана административната процедура за обезщетение за вреди по реда на [глава трета "а" от Закона за съдебната власт](#), по която няма постигнато споразумение, тъй като по д.то не са налице твърдения, че административното производство е приключило към момента на депозиране на исковата молба /в този смисъл решение № 210 от 15.06.2015 г. на ВКС по гр. д. № 3053/2014 г., III г. о., ГК./. Отделно от това видно и от представеното пред СГС писмено доказателство, а именно писмо от 06.01.2021 г. от Министъра на правосъдието, с което се уведомява съда, че заявлението на настоящия ищец за обезщетение по чл. 60е, ал. 1, т. 1 от ЗСВ е отхвърлено като неоснователно, може да се направи извод за допустимостта на исковете.

На следващо място съдът намира, че макар исковете да са допустими, същите са неоснователни, по следните съображения. Според разпоредбата на чл. 2б, ал. 1 от ЗОДОВ държавата отговаря за вредите, причинени на граждани и на юридически лица от нарушение на правото на разглеждане и решаване на д.то в разумен срок съгласно чл. 6, [§ 1 от Конвенцията](#).

На първо място по д.то е безспорно установено, че ищецът е страна по процесните административни дела, т.е. първата предпоставка на иска е налице. Видно обаче от горесцитираните писмени доказателства още при депозирането на исковата си молба Д. Р. Ц. и З. К. С. неправилно са я предявили пред ВАС, вместо пред компетентния съд – АССГ. Следва да се има предвид и че административното д. се характеризира с изключително висока фактическа и правна сложност, предвид многобройните усложнения в самия процес, доколкото в началото на процеса ищите са били двама, а впоследствие са се присъединили още физически лица като общият брой на ищите е достигнал 26 броя. Последното обстоятелство обуславя необходимостта от повече време при предприемане на процесуалните действия, съобщаването на съдебните актове, изтичане на срокове за обжалване, изпращане на д.то по различни жалби. Налице са и множество откази на назначени адвокати за особени представители на страните, респ. отказ от поета защита, множество искания за отвод на съдебните състави.

В същото време съдът намира, че производството пред АССГ е продължило 2

години /образувано е на 04.07.2014г., а ищецът С. Ч. П. е подал молба да бъде конституиран като ищец по административното д. на доста по-късен етап от д.то – на 19.02.2015г./ като решението е постановено на 05.12.2016г. В самото съдебно производство пред АССГ са проведени 11 на брой открити съдебни заседания. При по-голямата част от проведените съдебни заседания не е бил даван ход на д.то, като отлагането на съдебните заседания е било с оглед процесуалното поведение на ищеца З. К. С. /действащ в лично качество и като пълномощник на останалите 25 ищци, сред които е и настоящият ищец С. Ч. П./, доколкото същият е отправял искания за предоставяне на правна помощ под формата на процесуално представителство, а впоследствие многократно е искал замяната на определените правни защитници с мотиви, че те не са компетентни, както и многократно е искал отвод на съда.

Предвид изложеното настоящата инстанция намира, че на ищеца не следва да бъде присъдено обезщетение за претърпени от последния в резултат на нарушение на правото на разглеждане и решаване на д.то в разумен срок съгласно чл. 6, [§ 1 от Конвенцията](#). Това е така, защото от доказателствата по д.то съдът прави обоснована преценка, че е налице разумност на срока по чл. 6, § 1 от Конвенцията. В тази насока съдът съобразява и обстоятелствата по чл. 2б, ал. 2 от ЗОДОВ, според която съдът взема предвид общата продължителност и предмета на производството, неговата фактическа и правна сложност, поведението на страните и на техните процесуални или законни представители, поведението на останалите участници в процеса и на компетентните органи, както и други факти, които имат значение за правилното решаване на спора.

Във връзка с гореизложеното съдът намира предявените иски за неоснователни, поради което същите следва да бъдат отхвърлени.

С оглед изхода на д.то, искането на ответника за присъждане на разноски по реда на чл. 78, ал. 8 вр. ал. 3 от ГПК, се явява основателно за сума в размер на 100 лв., представляващи юрисконсултско възнаграждение в минимален размер.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл. 2б, ал. 1 от ЗОДОВ, предявен от С. Ч. П., с ЕГН *****, с адрес: с. Б., ул. „.” № 2 срещу Административен съд София-град, с адрес гр. София, ул. . иск с правна квалификация [чл. 2б ЗОДОВ](#) за сума в размер на 5100 лв., представляващи обезщетение за причинени неимуществени вреди – болки и страдания, вследствие на непрекъснат стрес, преживени тревоги, безпокойства, притеснения, страх, неудовлетвореност, разочарование, загуба на доверието към държавните институции, причинени в резултат на забавено разглеждане на водено

срещу ищеца административно производство, неприключило повече от пет години, ведно със законната лихва от 21.03.2018г. /датата на исковата молба/ до изплащане на вземането.

ОТХВЪРЛЯ предявения от С. Ч. П., с ЕГН *****, с адрес: с. Б., ул. „.” № 2 срещу Върховен административен съд, с адрес гр. София, бул. . иск с правна квалификация чл. 26 ЗОДОВ за сума в размер на 1500 лв., представляващи обезщетение за причинени неимуществени вреди – болки и страдания, вследствие на непрекъснат стрес, преживени тревоги, безпокойства, притеснения, страх, неудовлетвореност, разочарование, загуба на доверието към държавните институции, причинени в резултат на забавено разглеждане на водено срещу ищеца административно производство, неприключило повече от пет години, ведно със законната лихва от 21.03.2018г. /датата на исковата молба/ до изплащане на вземането.

ОСЪЖДА С. Ч. П., с ЕГН *****, с адрес: с. Б., ул. „.” № 2 да заплати на Административен съд София-град, с адрес гр. София, ул. . сумата от 100лева – разноски за производството пред СРС.

ОСЪЖДА С. Ч. П., с ЕГН *****, с адрес: с. Б., ул. „.” № 2 да заплати на Върховен административен съд, с адрес гр. София, бул. . сумата от 100лева – разноски за производството пред СРС.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____